

Als je het spel wint, de tegenpartij niet minder achten of krenken. Als je het spel verliest, dan — ja dan moet je erkennen, dat je de minste was. Dat valt ook niet altijd mee! En vooral niet om dan nog opgeruimd te kijken!

En nu zou ik wel eens willen weten waarom onze meisjes zoo weinig het korfbalspel beoefenen.

Meestal wordt daarvoor drieërlei reden opgegeven.

I. Geen tijd. Huiswerk, piano-les, viool-les, handwerken, enz., enz.

Maar is het niet treurig als alle tijd gebruikt wordt voor de ontwikkeling van verstand, kunstgevoel en zoo veel meer, terwijl de drager van al dat goede en nuttige wordt verwaarloosd; terwijl voor de ontwikkeling en ontspanning van het lichaam geen enkel uurtje beschikbaar is? Kom, waar een wil is, is een weg!

II. Wedstrijden op Zondag.

Waarvoor dienen dan de vrije Woensdag- en Zaterdagmiddag? en waarvoor hebben wij tegenwoordig onze heerlijke, lange zomeravonden? 't Is niet noodig om op Zondag te spelen. 't Kan in de week net zoo goed. Alleen je moet voor de bezwaren niet uit den weg gaan, maar — ze overwinnen.

III. 't Is zoo duur!

Zou het zoo heel veel kosten om bij een boer even buiten de stad of het dorp een klein plekje grond te huren? Kost een paal en een korf zoo onnoemelijk veel? Zou er met een beetje goeden wil niet wat geld bijeen te krijgen zijn? Als het moet, is haast voor alles wel tijd en ook wel geld te vinden. Zou alleen de lichamelijke ontwikkeling en ontspanning achterwege moeten blijven, omdat er geen geld is.

Alloh, meisjes! Wie van jullie weet van aanpakken?

Ik ben benieuwd te hooren, waar de eerste Chr. Vereeniging ter beoefening van het Korfbalspel is opgericht.

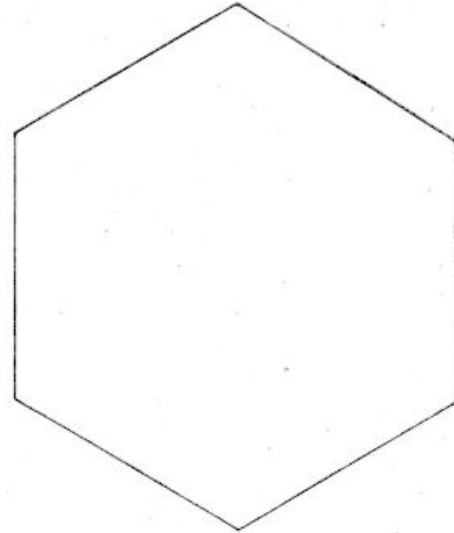
J. d. V.

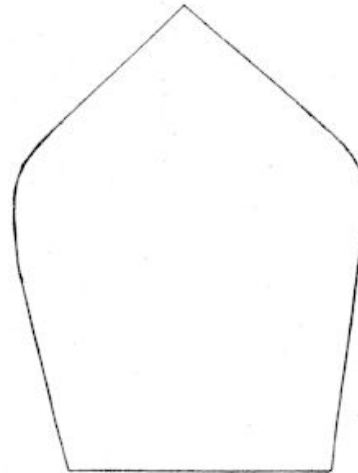
Eenvoudig speldebakje.

Voor dit bakje knipt men één maal het bodempje en zes maal 't vormpje van 't opstaande kantje van karton. Al de deelen worden overtrokken met flue-

weel, zijde, satinet of iets dergelijks en dan met overhandsche steekjes aan elkaar genaaid. Men kan hiervoor ook zeer goed restjes stof van verschillende kleur gebruiken, mits ze bij elkaar passen, wat de tint aangaat.

Bodem.

Opstaand stukje.

WAARTOE?

(Bij de plaat.)

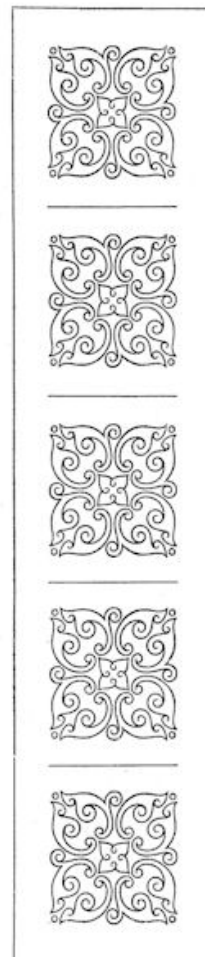
Opbloeien in schoonheid..... om dan te sterven! Ze waren nog nat van den dauw, de rozen, toen ze geplukt werden; ze geurden zoo zoet; het wit van de kroonblaadjes was nog zoo rein en zoo onbesmet, en het ging, meer naar binnen, over in het zachtste roze. En nu zijn ze geplukt.

Waartoe bloeiden ze dan?

Ze brengen een boodschap van schoonheid en een zachte ontroering legt zich op het gelaat van het jonge meisje, dat hun geur inademt, en neerziet op dat heerlijke wonder, dat wij een roos noemen.

Waartoe?

Opbloeien in schoonheid..... om dan te sterven. Zij is de vreugde en trots harer ouders, de troost van grootmoeder, de liefste speelnoot van de buurmeisjes.

WAARTOE ?

Ze brengen een boodschap van schoonheid, een boodschap, die hun meegegeven is door den Goddelijken Meester.

Is dat niet genoeg? Is het sterven niet schoon, als de levenstaak is volbracht en de levensroeping vervuld?

Waartoe?

Waartoe bloeiden zij?

Zie, als zij straks verwelkt zijn, is door dat meisjeshart verstaan de boodschap van schoonheid, haar door de rozen gepredikt.

Ja, dat is genoeg.

Half kind nog en half reeds vrouw.

Een roos, nog half in knop.

Maar zij zal opbloeien en dan..... zal ze sterven.

Waartoe dan het leven?

Daar is een wondere teenheid in haar oogen, nu ze de rozen ziet.

Zij schikt ze terecht; diep ademt zij den zoeten geur in.

Straks, hedenavond, als het feest is, als de muziek zich laat hooren, dan, ja dan zullen de rozen haar sieren. Dan zal ze schoon zijn!

Neen!

Straks zal ze de rozen brengen naar het zieke kind, dat, bleek en mager, zich niet wagend in de buitenlucht, zit te turen door de vensterruit.

Dan zullen de rozen ook aan dit arme schepseltje een boodschap brengen van schoonheid.

En een boodschap van liefde.

Is dat niet voldoende? Is het niet genoeg, als ons leven is een leven van liefde?

Waartoe?

Opdat we schoonheid en geluk en liefde zouden brengen.

O, het leven der liefde is zoo schoon.

Ja, ook dat jonge meisjesleven, dat nu zoo heerlijk opbloeit, zal eens aangeraakt worden door den killen adem van den dood.

Maar, wat nood? Dit leven heeft zijn taak volbracht, als het, om Gods wil, en door de liefde Gods geadeld en geheiligd, een boodschap van liefde heeft gebracht aan allen, die om liefde vroegen.

Waartoe?

't Jonge leven is zoo schoon, als het is een leven met God en een leven in liefde.

Dan is het niet nutteloos en niet waardeloos, hoe kort het misschien ook moge zijn.

K.

EEN NUFJE GESTRAFT.

Den heelen dag was er wel gezegd: dat zal hoog water worden vanavond, met dien wind, maar toch had niemand er op gerekend, dat het zoo'n vaart zou loopen.

Om tien uur 's avonds stond de Voorstraat al onder!

Voor velen was de buitengewone bedrijvigheid, die overal heerschte, een waar pretje, maar wie van zijn werk kwam en naar z'n vroolijke, warme kamer verlangde, kon het nu juist niet zoo begeerlijk vinden, eerst nog 'n paar natte voeten op te loopen.

Maar wat zul je doen, wanneer je je den doortocht versperd ziet, door een steeds wassenden waterstroom. Als je een eind omloopen wou, en langs een anderen weg je veilig nestje bereiken, kwam je stellig ook weer uit op 'n punt waar het zacht-kabbelend nat je een „tot hiertoe en niet verder” toeriep.

Wie het betalen kon, ging per rijtuig, blééf echter de moeilijkheid van dááruit binnenshuis te komen, daargelaten nog, dat de rijtuigen ook niet overal voor je klaar stonden nu.

Tobberig stond Annie Veldwijk, een aardig, maar wel wat erg nuffig bakvischje, al die mogelijk-

heden te overwegen, maar daar kwam ze niet veel verder mee. Ze stond nu nog op 'n droog plekje op den stoep — in het portiek van een winkelhuis, maar hoelang blééf het daar nog droog? Vóór haar kwam, heel, heel langzaam, maar met pijnlijke zekerheid, het water steeds dichterbij. Er waren er wel, die over het trottoir haastig een doorkomen zochten éér het nog erger werd, maar dat waren geen dames — jongens en meiden, heeren ook wel, en dan — ja natuurlijk: politie-agenten met waterlaarzen. Dapper stapten ze midden over — of liever dóór de waterstraat.

Angstig, maar toch met iets coquets in beweging en gezichtsuitdrukking, keek Annie om zich heen. Ze was toch een mooi meisje, een dame! — zág dan niemand haar? Was er dan niemand hier, die de prachtige gelegenheid zocht waar te nemen, haar een dienst te bewijzen? vroeg zij zich af. Anderen werden wel geholpen. Pontonniers liepen af en aan, droegen kinderen, dienstboden, die het vroegen, over het koude nat heen naar het droge eind van de straat, maar zij — Annie Veldwijk — kon zich toch niet door een pontonnier laten dragen. Bah, dát was toch veel te min, dáár gruwde ze van.

„Juffie, je staat daar zoo sip te kijken. Mot je der ook over?”

Ze schrok, gaf geen antwoord.

„Zal 'k je dragen?”

„Nee, dank u” — minachtend ging het lipje naar boven.

Een andere pontonnier kwam er bij.

„Heb-ie liever dat ik het doe?” lachte hij.

Ze wendde zich af, zonder een woord meer. Wat dächt dat volk. Wat verbeeldden zij zich wel? Al was het nu hoog water, zoo hoog als het anders nóóit kwam, daarom hoefde zij zich toch nog niet met dienstboden gelijk te stellen, en zich door zoo'n kerel in z'n smerige pak te laten dragen, vond ze. Eér ze dát deed! En ze ging een eindje meer achteraf, keek dan weer over de straat. Kwam er nu toch maar iemand, dien ze kende. Zouden ze thuis geen erg hebben en haar laten halen? Een rijtuig bestellen? Maar waarschijnlijk was er geen meer, ook was het zoo ver weg.

En dat er nu niet eens iemand kwam met een handkar. Dáár zou ze dan in vredesnaam wel in gaan zitten, in dit zéér bijzondere geval! Maar ook een handkar verscheen niet. Het duurde vijf, tien, vijftien minuten. Die er dóór moesten waren er nu zoowat allemaal. Het water was al weer 'n eindje gestegen, en Annie zag wel, in het portiek bleef ze nu geen tien minuten meer droog.

Daar deed een dame de winkel deur achter haar open. „Moet u er nog door, juffrouw?”